

Τότες ἀπελπίσθηκα πιά καί στήν ἀπελπισιά μου ἔγραψα τή θέση μου τοῦ κ. Μανιέρη, τοῦ γνωστοῦ τραπεζίτη. Ἄφ' ἑσῆς με προστάτεψε ἄλλοτες σέ μιὰ παρόμοια περίστασι. Πρόθυμος ἀγαθῶς ἄθροιστο. Εἰ-
τανε ἴσια ἴσια κ' ἡ μάννα μου μαγείρισσα σπίτι του. Γιατί ἀπό τότες πού μάλλωσε με τὸ γαμπρό μου, πῆγε καί κείνη σέ σπίτι, καί κοίταζε τὰ παιδιὰ πού εἶτανε ἀξιολύπητα με τὴν γδύμνια καί τὴν πείνα πού ποφέρανε στοῦ μπαμπᾶ τους τὰ χέρια. Με βοή-
θουσε καί μένα ὅσο μπορούσε. Τὸ λοιπὸν ἔτυχε νὰ εἶναι στοῦ κ. Μανιέρη. Ὁ κ. Μανιέρης μ' ἔστειλε στήν Ἀξιά με δικά του ἔξοδα, ὅπου ἔγινε πάλε καλά. Ὅστερις ἀπ' ὀχτῶ μηνες γύρισα ξανά στήν Ἀθήνα, μὰ γιὰ τὴν ἀτυχία μου ὁ κ. Μανιέρης δὲν ἔθρυσκε δουλειὰ νὰ με βάλῃ. Στὰναμεταξύ, ὁ γαμπρός μου παντρεύθηκε, κ' ἡ μάννα μου πού ἀρρώ-
στησε εἶχε φύγει ἀπὸ τοῦ κ. Μανιέρη. Λοιπὸν ὄλοι μας ποφέραμε, ἡ μάννα μου, ἐγὼ καί τὰ παιδιὰ, ὅ τι δὲ βίξαι ὁ νοῦς ἀθρώπου. Μέσα στήν ἀπελπι-
σιά μου ἀποφάσισα πιά νὰ γλυτώσω, νὰ φύγω νὰ δώσω τινὲ ματιῶ μου. Εἶχε περάσει ὁ καιρὸς ὅμως ὅπου μπορούσα νὰ βρῶ στήν Πόλῃ δασκάλικη θέ-
ση. Τί νὰ κάμω; Ἐκαμα κουράγιο. Καθὼς στήν Πόλῃ, ἔτσι καί στήν Ἀθήνα, ὅ τι κι ἂν ἔλεγε ὁ ἕ-
νας, ὅσο κι ἂ με κατηγοροῦσε ὁ ἄλλος, μπῆκα πά-
λε γκαρσόνι σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο, καί με τὰ μπαξίζια, με τὸ μιστὸ μάζεψα πάλε λίγους παράδες·
πῆγα ζήτησα κι ἀπὸ τὸν κ. Μανιέρη τὰ βέστα γιὰ τὰ ναῦλα, καί στο τέλος τῶν τελῶνε, μπακαρι-
στηκα γιὰ τὰ Παρίσια—τὰ Παρίσια ὅπου μ' ἔσερνε τῶναιρό μου πού δὲ μ' ἄφησε ποτές ὡς καί στίς με-
γάλες μου δυστυχίες, ἡ λαχτάρα μου νὰ μάθω νὰ γράφω.

Εἶπα τὸ λοιπὸν τότες, ἔταν ἔφυγα, πῶς στὰ Πα-
ρίσια, στή μεγαλόπολη, κάτι θὰ κάμω, δὲ γίνεται, θὰ μαζώξω λίγα χρήματα νὰ βοηθήσω καί τὴ μάν-
να μου. Μέσα μου πάλε εἶπα πῶς ὅ τι βρῶ, καλό, φτάνει νὰ εἶμαι στὰ Παρίσια, νὰ κερδίζω ὅς εἶναι καί τὸ μιστὸ μου τὸ ψωμί, μὰ νὰ πομάθω τὰ φραντζέ-
ζικα, νὰ μου μείνουνε ἴσως καί δυὸ παράδες, νὰ παίρνω βιβλία, νὰ διαβάζω. Μὰ πόσο βγήκανε οἱ λογαρι-
σμοί μου σωστοί, τὸ εἶδα σὲ λίγο. Νὰ σοῦ τὸ ξημελο-
γηθῶ πιά καί τοῦτο. Ἀπὸ τὸν πῆλο μου νὰ κατα-
φέρω ἔκαίνο πού λαχταροῦσα, συλλογίσθηκα καί κά-
τι πού ἴσως νὰ μὴν ἔπρεπε. Γιὰ νὰ εἶναι τουλάχισ-
το ἡ μητέρα μου ἡσυχῆ, τῆς παρουσίασα, πρὶ φύ-
γω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἕνα πλαστὸ γράμμα, πού τά-
χα μου τὸ στέλνει ἕνας μου παλιὸς συμμαθητής,
γνώριμὸς τῆς καί πολὺ φίλος μου, παρακινώντας με
νὰ πάω ἐκεῖ νὰ με συστήσῃ νὰ βρῶ δουλειὰ, νὰ
μορρέσω ἔτσι νὰ κολουθῶσῃ καί τὴν κλίση μου. Μό-
λις λοιπὸν ἔφτασα στὸ Παρίσι, τῆς ἔγραψα πῶς ἀν-
ταμωθήκαμε ἀμέσως με τὸ Γιάννη τὸν Καστερνού-
δη, τὸ γνωστὸ τῆς τὸ φίλο μου καί πῶς με τὸ μέ-

σο τὸ δικό του, ἔχω τώρα δουλειὰ, καί πῶς περνῶ
καλά, καί πῶς εἶμαι ὅσο ποτές ἐφκαρισθημένος.
Μουρντάρικη ἀχρεία ψεφτιά, με τάποτελέσματα πού
τῆς ἐξίξανε. Ἄχ! νὰ εἶναι κανεὶς ἀναγκασμένος νὰ
μὴ λέῃ κάποτες τὴν ἀλήθεια! Νὰ τὸ φέρουνε ἀ-
φτὸ εἰ ἀθρώποι, νὰ τὸ φέρουνε κάποια περιστατικά.
Καί νὰ μὴ δύνεται κανένας νὰ ξεγδικηθῆ, νάλλῃ-
ξῃ, νὰ βάλῃ τὰ περιστατικά στὸν ἴσιο δρόμο, νὰ
δείρῃ τοὺς ἀθρώπους. . . .»

(Ἀκολουθεῖ)

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ο ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΑ

Ὁ Μιστριώτης πρέπει τώρα νάνέβῃ ὄχι σὲ κοι-
νὴ δασκαλικὴ ἔδρα, ὄχι στήν Πνύκα ἢ καί στήν Ἀ-
κρόπολη, μὰ ἴσια ἀπάνω στὸν Ὀλυμπο πρέπει νὰ
σκιαφιλώσῃ, καί νὰ κεραινοβολῆ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω
σὴ Δίαις, ἀντὶς νὰ μᾶς φωνάξῃ καθὼς τώρα σὺν ἄ-
βλαβος μανιακῶς, ἂν θέλῃ νάντικροσῇ καί νάποκρού-
σῃ τὸ κιατακεφάλιασμα πού τοῦ κιατάφερε μέσα στοῦ
«Νοριμᾶ» ὁ Βιχτιὼρ Οὐγκὼ με τὴν πέννα καί με
τὴν τέχνη μιᾶς ἀλλῆς Ρωμοσοῦλας.

Εἶναι ἀλήθεια σωστή ἀποκάλυψη αὐτὴ ἡ ἀξα-
φνη, ἡ ὀλοζώντανη κι ὀλοσπιαοτάριστι, ἡ σφιχτο-
νευροῦσα κ' ἡ ἀθλητικὴ, ἡ ψευτοπνίχτρα αὐτὴ τέ-
χνη τῆς κυρίας Ἐ. Ἐλευτεριάδη. Μοῦ ἦρθε σὺν
ἔξασπασμα σύννεφου φορτωμένου φωτιά καί κατα-
κλυσμῶ, πού μέσα στὰ ψευτοφάγια τοι θάματα ἔβλε-
πα παντῆς λογῆς συντριμμια, ἔβλεπα δασκαλικά ἔ-
πιπλα, τραπέζια, κισσόγλες, θρανία, ραβδιὰ καί πο-
τήρια, νὰ κατακυλᾶνε σπασμένα καί νὰ χίνωνται
ἀπ' ὀμπρός μου καί νὰ κιατακωνιάζωνται μέσα στὰ
βάθια πού τοὺς τοίμασε με τὰ θάνατο ὀλικὸ τοῦ ἔ-
ξοχου Γάλλου ἡ μεγαλοπίχρη Τεχνίτρα τῆς Σμύρ-
νης.

Μὰ πού βρισκότανε τόσο καιρὸ καί δὲν τὴν ἀ-
κούγαμε τὴν ἠρωδική;—πῆγαίνα νὰ πῶ τὴν ἀντρί-
κια φωνὴ τῆς; Πρέπει νὰ δούλευε σὲ κριστὸ ἀρνα-
στήρι τῆς Μούσας χρόνους καί χρόνους, εἰδεμὴ ἀδύ-
νατο θάτανε νὰ μᾶς μαστορέψῃ τέτοιους γερούς,
νευρικούς, κρειατερούς καί πεντάμορφους στίχους.
Ἐλεγε κ' εἶτανε ὁ Ποιητῆς τῆς «Φλογέρας» ἡ ὁ
ἀντικαλητῆς τῆς Ἰλιάδας, τόσο μαστορικά κ' εἰκόλου
τοὺς ἔβγαζε τοὺς δεκαπεντασὺλλαβους, τόσο σφιχτὰ,
καί συνάμα ἀρμονικά καί παντοδύναμα. Τόσο τέλεια
κ' ἡ γλώσσα, ὡς καί στὰ πιδ πικριμικρὰ τῆς δεσί-
ματα, πού σιχνὰ τὰ περιφρονοῦνε πολλοί μας.

Ὅσο διάβαζα, ἄλλο τόσο χαιρόμουνα πού βρή-
κε ὁ Μεγάλος ὁ Γέρος τῆς Γαλλίας μιὰ τέτοια ἐρημη-
νεύτρα, ἀληθινὴ ἀδερφή τοῦ Κανάφι ἐκείνου πού ὁ
Γέρος εἶχε στεφανώσει μιὰ φορὰ με τὴν ἀθάνατὴ
του μερσίνη.

Καί τώρα, πού κίθουμαι καί τὸ συλλογιμῶναι τὸ
θεόλυμπρο αὐτὸ κιατόρθωμα, λέω πῶς δὲν εἶναι δὰ
καί τόση ἀνάγκη νὰ σκοτιζόμαστε με τὶς Μιστριώτι-
κες φωναικλιές, ἀφοῦ μιὰ καί μονίχη Ρωμοσοῦλα
ἔσωσε νάποστομώσῃ τὸν Ψευτοπροφήτη τῆς Ἀθήνας.

A. E.